

JÁSZ ATTILA

Próbálom összerakni

*Nem tudom, milyen lényként érkezem
majd meg a tengerhez, ember vagy állat,
egy lény, kit teremtői áldozatra
szántak. Most pedig a csodára várok.
Emlékképeket próbálok elő-
hívni egykori házmról, hazámról,
ahol laktam. Sajnos emlékeim
megbízhatatlanok a múlt idő
függvényében, nincsen akár egyetlen,
vagy még állandónak tekinthető
emlékfoszlány, mi felidézhető
lenne. Folyton egymásba alakulnak
látomásaim, ahogy ismerős
részletekből próbálom összerakni,
mert tudom, amíg emlékezem, addig
az időtlenség örvényei nem
szippanthatnak magukba semmiképpen.
Emlékeim ösvényén kell tehát
visszajutnom a tengerhez, amelyhez
őseim történetei alapján
tartozom, s megtalálnom azokat,
kik hasonlítanak rám. Ha vannak
ilyenek egyáltalán. De amíg
reménykedem, addig a keresés
életben tart. S közben végzem a munkám.
Használton kívüli szárnyaimmal,
szépen, a lábam közét fényesítem.*

És minthogyha már

*Mintha csak egy filmben vagy egy mesében
történt volna. Egy régi környezet,
talán egy falusi ház belsejében,
hová esküvő után toppanok be.
Épp a szülők hívására, akik
nem nagyon kedveltek akkoriban,
s a régi barát és új felesége
kérdően néznek rám, mennyit sejtetek,
hiszen a lány szép. És minthogyha már
kis elégedettséget fedne el,
nyújtja a kezét, elmosolyodik
az érintésemre szemérmesen.
Mintha ennyiből azért kéne már
sejtenem, mi lesz a feladatom.
Vagy csak megint túl sokat képzelődöm.*

Az egykori faiskola

*Az egykori faiskola helyén nincs
Semmi. Átköltöztették máshová
a tanulókat, itt nincs oktatás,
csak néhány renitens, többszörösen
bukott fa árválkodik vagy lehet, hogy
éppen élvezzi a váratlan és
hosszúra nyúló szünetet, a széles
területű magányt. Az egyedüllét
előnyeit. Hogy nem csipkézi még
az ős a legkülső leveleket sem.
Míg a kerítésen kívül bizony
már rendesen sárgállanak a fák,
pedig hol van még a vég, a vörösség-
barnaság. Nem hullik elszórva sem*

*levél, üzenet föntről lefelé.
Az egykori iskola fái most is
tudnak valamit, ugyanis levél-
köpenyben várnak. Újrakezdhető-e
még egyszer, s utoljára a tanév,
vagy valaki mégis váratlanul
értük jön, és kertjében majd elássa.*

FRITZ MIHÁLY: TESTVÉREK